

GYOMBOLAI MÁRTON

AZ ÉN HITEM

Letűnt korok dogmakincse
Rideg nekem és idegen.
Az én hitem a Lélek írja
Mélyen, belül a szívemen.
A gyökerét még anyám adta,
Mint lüktető vén szívet,
Első, gagyogó imádságra
Ő tette össze kezemet.
Hitoktatott az életével,
S tudtam, az Isten: Szeretet...
Hiszen anyám is Tőle kapta
A rám árasztott meleget.
S mire a kezem elengedte,
Már párom volt a drága társ
Együtt kutattuk lelkesedve
Mi az Út, Élet, Hivatás.
Az örömhírre rátalálva
Ízleltük minden mondatát.
Egységes, tiszta, szent Egésként
Az életünket járta át.
Atya jósága, Lelke lángja,
A mindentadás szelleme,
Tártkarú Krisztus a kereszten:
A sorsközösség Istene.
Fgy drága célért éltet adni
- Mások is tették ezeren -,
De harmadnapra feltámadni:
Csak ez a végső győzelem!

Ettől csorbul a Sátán kardja,
Bukik végsőt a gyűlölet.
Így válik úrrá a halálon
A győzhetetlen Szeretet!
Fényvivő, gazdag, büszke elmék
Rostálgathatják szabadon...
Bennem az Ige égi templom,
És egy tégláját sem adom!
Mert minden téglá egy ióta,
Mely támasztja az életem.
Hiszem: Hitem a Lélek írja
Mélyen, belül a szívemen.

GYOMBOLAI MÁRTON

AZON AZ ÉJSZAKÁN

Kérdés szállt a véres föld felett
Az embert mentő Isten kérdezett
Egy tiszta lélek azt mondta: igen
És testté lőn az Örök Végtelen
A betlehemi csendes éjszakán
Barlang istálló korhadt jászolán
A földre szállt és fellobban a Fény
Egy csöppnyi gyermek két szelíd szemén
Úgy látták a bölcsek s pásztorok
Hogy védtelen és kiszolgáltatott
Aki nézte, nem sejtette ő:
Előtte a teremtő Erő

A sötétség nem más mint hiány
És úr lesz a Fény minden éjszakán
Megölhetik Koponyák Hegyén
Él s erősebb harmadnap a Fény
Ők csak nézték a két kis szemet
Mely némán is hívott, kérdezett:
"Harcok, gondok, küszködések éjén
Ott, legbelül emberszíved mélyén,

Hol a jóság csírái még élnek
Akad-e zug Isten Gyermekének?
Adj egy zugot, csak egy tiszta pontot
Hallgass arra, mit belülről mondok
S veled viszek minden gondot, terhet
S országomnak megőrzöm a lelked
Világomnál meglátod az embert
Aki testvér, aki gonddal terhelt
Szeretettel két karod kitárod
S átöleljük együtt a Világot."

Ők csak álltak, néztek, egyre néztek
Körülöttük szállt az angyal-ének
S míg szakadoztak évezredes fátylak
Az Isten üzent békét a világnak.

GYOMBOLAI MÁRTON:

PUSZTASZERI ÚJ TESTAMENTUM

„Új rovású ének öreg igris ajkon
Új törvény szerzetik pusztaszeri halmon”
Elporlott mögöttem immáron fél század,
Megadatott látni csöppnyi unokákat,
Isten tudja mit hoz, mennyi még az élet,
Illó számbavenni már az örökséget:
Kicsi unokáim, mit hagyhatok rátok?
Robbanni készülő, szennyezett világot
Vagy egy meghasonlott, önpusztító népet,
Nemzetet morzsoló, véres ezerévet.
Babéros temetőt, kardot és keresztet,
Ahol azért haltak, kit nem is ismertek.
S ha a büszke-kardok az ellent nem látták,
Hogy rozsdá ne egye, testvérszívbe vágták!
Ezerév hősei - akárhogy is fájjon -
Ölni s halni tudtak Duna-Tisza tájon.
Tudtak másért halni, csodákban remélni,
Egy új ezerévre: tanuljunk meg élni!
Mert kétezer éve akadt már egy Mester,
Aki megbocsátott megfeszített testtel,
Ki a gyűlöletre a nemet kimondta,
Aki a bűnöst is a szívére vonta,
Kinél a szolgálat adta csak a rangot,
S hüvelybe tétette Péterrel a kardot.
Beteget gyógyított, törölte a könnyet,
És a szelídeknek ígérte a Földet.
El soha nem vette, csak adta a létet,
Vele élhetünk meg újabb ezerévet!
Hősi halottakból volt már elegendő
A bölcsőkön fordul a magyar jövőndő!

Szülő szívekbe írt szeretet-parancson,
Hogy ez a szeretet bő termést fakasszon.
Ez vezessen az új hűség-háromságához:
Istenhez, családhoz, s velük a hazához!
Írtunk könnyel, vérrel, lehorgasztott fejjel,
Írjunk szebb jövődőt édes anyatejjel!
S amit nem győzött már Árpád véres kardja,
Anyák szelíd szíve, hiszem, hogy megtartja!
Bölcső ringjon ezután Duna-Tisza tájon,
Vad indulók helyett altatódal szálljon.
Ezt a tiszta álmod, s a hármas hűséget:
Magyar unokáim! - ezt hagyom én néktek!

GYOMBOLAI MÁRTON

A SZÜRKÉK ÜZENETE

Nem nyílt levél ez - napjaink divatja -
Sokmillió szürke emberszív íratja,
Ki tollat fogni nem tud, nem akar,
De zaklatja a zajló zűrzavar.
Aki csak élt, dolgozott és látott:
Fehér, zöld vagy piros vérbe fordult álmot,
Barnát és feketét; mit hirdettek „érte”
S mindre reáfröccsent szürkék piros vére...
Szürke az üzenet, amilyen a létük.
„Velük” számoljanak, ne mint eddig „értük”!
Kevés tiszta szóval, ha kemény, ha fáj is,
Mondják ki már végre szürkék igazát is!
Illatos a virág, díszesek a lombok,
De alul a gyökér oldja meg a gondot.
Ő küld élet-nedvet virághoz gyümölcshöz,
Ágtörő viharban ő tapad a földhöz.
Kevés, amit kíván, azt viszont akarja!
Az egész fa léte fordulhat meg rajta.
Bosszú, vád, gyűlölet hagyattassék másnak,
Egynek van ideje: az összefogásnak.
Holnapra szükség lesz minden szívre, kézre,
Holtaknak kegyelet, az élőknek béke,
Férfitől hűséget, alkotó kezeket,
Asszonyoktól mosolyt, megértést, gyereket,
A földtől kenyeret, az embertől békét,
Igazmondó szürkék nemzeti egységét!

Emberkéz ne legyen soha többé véres,
Csak úgy juthatunk el újabb ezer évhez.
Az első ezerből tanuljunk meg egyet,
Amilyen a család, olyan lesz a nemzet!
Ahogy emberségből szeretetből futja:
Úgy alakul jövőnk bontakozó útja.
Üzeni a gyökér, értse meg a fája,
Ennyi az üzenet: szürkék hitvallása.

GYOMBOLAI MÁRTON:

ÚJRA KÜLDESZ
(Lelkigyakorlat után)

Új útra küldesz, Uram, engem,
Testvér szavaktól gazdagabban,
Testvér szívektől melegebben.
Uram, szolgád most csak azt kéri,
Hogy az maradjon benne a régi,
Ami Tőled van, ami égi!
Viharban, csöndben, napsugárban,
A madártrillák himnuszában,
Csikorgó, ordas, rideg télben,
Minden kinyújtott emberkézben:
Add, hogy mindig a kezed lássam!
Segíts hát menni, szólni, tenni,
Roskadva nálad megpihenni.
Te légy indító, friss reményem,
Szeresd velem kicsi népem,
S kiért naponta neved áldom,
Hú társul úgy add drága párom,
Hogy az maradjon bennünk régi,
Ami Tőled van: ami égi!